

Arrest

nr. 66177 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERCAUTEREN, loco advocaat P. BILLIET en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig van Nasyr-Kort. U en uw echtgenote G.M. {...} (OV xxxxxxxx) verzorgde op 2 april 2010 een man die gewond was en naar jullie woning was gekomen. U vermoedde dat de man gewond werd tijdens een schietpartij die dezelfde dag plaatsvond niet ver van jullie woning. Deze man gaf zijn naam niet maar jullie wisten dat hij een Ingoesj was. U en uw vrouw verzorgden de wonde van deze man en hij bleef die nacht overnachten in jullie woning. De volgende morgen op 3 april 2010 was de onbekende man reeds vertrokken. Die ochtend vielen 4 gemaskerde militairen jullie woning binnen op zoek naar de man. Ze doorzochten jullie woning en mishandelden u in aanwezigheid van uw vrouw en kinderen. U werd meegenomen en gedurende twee dagen vastgehouden. U verklaarde dat u tijdens uw vasthouding werd ondervraagd over deze onbekende persoon. Na uw vrijlating kwam u gewond thuis waar u door uw vrouw werd verzorgd. Toen uw gezondheid beter was vertrokken jullie samen uit Ingoesjetië. Jullie kwamen in België toe op 10 mei

2010 waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort en dat van uw echtgenoot, een bewijs van woonst van de kinderen, het rijbewijs van uw echtgenoot, zijn militair boekje, en twee diploma's.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetie gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetie gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van uw arrestatie door 1 militairen die een onbekende Ingoesj zochten die u de dag voordien medische verzorging had verleend bij een schotwonde. (CGVS man p. 9, 11). Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken. Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent over de onbekende Ingoesj die u hebt verzorgd na een schietpartij in de buurt van jullie woning. Eveneens kan u geen informatie verschaffen over deze schietpartij waarvan u vermoedde dat deze Ingoesj er bij betrokken was, noch over de eventuele gevolgen van uw arrestatie. U gaf aan dat deze schietpartij in de buurt van jullie woning was, in de omgeving van de autoweg Nazran-Vladikavkaz. Echter u kon niet aangeven wat er juist was gebeurd, noch wie betrokken was bij deze schietpartij. Tevens verklaarde u dat u de naam van de man met de schotwonde die u had verzorgd niet wist, zelfs zijn voornaam niet omdat het vragen naar een naam niet werd gedaan. U wist enkel en alleen dat hij een Ingoesj was. U vermoedde dat hij mogelijks een rebel was (CGVS man p. 9). Opgemerkt moet worden dat u, noch uw echtgenote enige poging ondernamen tijdens uw verblijf in Ingoesjetie of na jullie aankomst in België, om betreffende deze schietpartij of deze onbekende Ingoesj enige informatie te bekomen. U verklaarde nochtans dat in de maand na uw vrijlating er niets meer was gebeurd of had plaatsgevonden (CGVS man p. 14). Gezien deze onbekende persoon bij wie u een schotwonde verzorgde, de aanleiding was voor uw arrestatie en vasthouding en tevens ook de directe aanleiding voor uw vertrek uit Ingoesjetie, is het redelijk te verwachten dat u enige informatie kan geven over deze incidenten of dat u op zijn minst enige pogingen had ondernomen om meer informatie te bekomen betreffende deze persoon en deze schietpartij of de verdere gevolgen van uw arrestatie. Gezien uw echtgenote verklaarde dat haar broer tot in 2010 werkzaam was geweest bij de politie en contacten, mogelijks vrienden, had bij de politie (CGVS vrouw p. 4), is het redelijk te verwachten dat u of uw echtgenote op zijn minst een poging zou hebben ondernomen om meer informatie hierover te vragen, op zijn minst de vraag zou hebben gesteld. U of uw echtgenote konden beroep doen op uw schoonbroer of op zijn contacten om meer te vernemen betreffende de voorgevallen incidenten. Te meer dat door hierover meer informatie te vragen u een inschatting kon maken van het gevaar dat er voor u nog zou zijn. U verklaarde dat u deze informatie niet wou weten omdat u wist dat het gevaarlijk was. U gaf aan dat u niets durfde ondernemen (CGVS man p. 13, 14). Deze uitleg is niet afdoende. Van een asielaanvraag kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij pogingen ondernam of dat hij geregeld pogingen onderneemt om zo goed mogelijk op de hoogte te zijn van zijn persoonlijk problemen en over de verdere evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uw nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging. Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw aanvraag blijkt dat u de Europese Unie bent binnengekomen met een taxi. U verklaarde dat er voor uw reis naar België geen reisdocumenten waren. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U had geen vragen gesteld, noch afspraken gemaakt over de reisroute omdat het een ervaren chauffeur was die de weg wist (CGVS man p. 6). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder enige reisdocumenten voor u of dat hij u geen informatie zou geven over de eventuele reisdocumenten of zonder concrete afspraken te maken. Uit informatie

beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over het al dan niet aanwezig zijn van reisdocumenten voor u of over de gegevens op de eventuele reisdocumenten dat voor u werd gebruikt. Dit alles doet mij vermoeden dat informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, uw reisdoel en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw intern Russisch paspoort en dat van uw echtgenote, uw rijbewijs, uw militair boekje en de twee diploma's bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. De bewijzen van woonst geven enkel aan dat uw kinderen geregistreerd waren op uw verblijfadres. Dit wordt evenmin betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 48/3 en 48/2 juncto 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt in het eerste onderdeel van het eerste middel het volgende:

"Artikel 1A van de Conventie van Genève bepaalt het volgende: (...) Doordat het CGVS stelt dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend 4 Dit terwijl verzoeker zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt om als vluchteling te worden erkend, Verzoeker heeft 'een gegronde, toekomstige' vrees voor vervolging door de militairen van het heersend regime! door de rebellen bewegingen. Ten onrechte stelt het CGVS lukraak dat vooreerst moet vastgesteld worden dat verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte is over de onbekende Ingoesj die hij heeft verzorgd na een schietpartij in de buurt van verzoekers woning. Daarenboven wordt door het CGVS ook nog geopperd dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker geen enkele informatie kan verschaffen over de schietpartij die plaats gevonden had, en dat hij ook geen enkele info kan geven over wie betrokken was bij die schietpartij. Het spreekt toch voor zich dat verzoeker en zijn echtgenote hierover geen info wensten te vergaren, wetende dat dit hen enkel en alleen aan nog meer gevaar zou kunnen blootstellen. Hetgeen zich heeft voorgedaan wensen verzoeker en zijn echtgenote zo snel mogelijk te vergeten. Het is dan ook in dat opzicht dat zij, ook niet bij hun aankomst in België, nog enige informatie wensten te bekomen over wie er toen bij de schietpartij in kwestie betrokken was, noch over wat de reden was waarom verzoeker gearresteerd werd. De feiten die zich hebben voorgedaan hebben een

heel zware indruk nagelaten op verzoeker. Bewijs daarvan ligt trouwens onmiskenbaar voor! Immers, verzoeker is sinds zijn aankomst in Kortrijk in behandeling bij Psychiater Dr. K. V. {..}, die in haar medisch attest over verzoeker melding maakt van posttraumatische stressstoornis, prikkelbaarheid, nachtmerries, angstklachten, (stuk 3). Daarnaast verwondert verzoeker zich enorm over de conclusie van het CGVS in verband met de actuele situatie in Ingoesjetië daar waar zij op bladzijde 3 stelt dat "na grond/ge analyse van de beschikbare informatie het van oordeel is dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict." Immers, op bladzijde 1 van de beslissing schetst het CGVS in eerste instantie het volgende beeld van de situatie in Ingoesjetië: "Uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet eenduidig aan de ene of de andere partij kan toegeschreven worden, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of orde troepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders zijn van de autoriteiten of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek." Verzoeker meent dat dit laatste perfect het gevaar omschrijft dat hij loopt indien hij wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Heeft hij een rebel verzorgd of was het een lid van de autoriteiten? Daar heeft hij geen flauw benul van! Wat hij echter wel weet of waar hij op zijn minst voor vreest, is dat de vijanden van die man die hij verzorgd heeft hem opnieuw zullen komen opzoeken in zijn thuis en dat zijn leven in gevaar is! Zoals hierboven reeds gezegd, heeft zijn zus hem kunnen melden dat minstens 1 keer, er al een controle is geweest van zijn vroegere thuis door militairen! Dit is ook wat het CGVS hierboven stelt: het gevaar situeert zich in heel gerichte acties door ofwel de rebellerende groeperingen, ofwel door de autoriteiten en dit tegen de vijand of minstens tegen personen die zij als (sympathisant van) de vijand beschouwen. In hoofde van verzoeker bestaat dus wel degelijk 'een gegronde toekomstige' vrees voor vervolging. Daarnaast stelt het CGVS in zijn beslissing dat het heel onaannemelijk is dat verzoeker geen verdere details kan verschaffen over de reisroute die door hem is gevolgd om tot in België te komen. Zoals supra reeds gesteld is verzoeker in Brest (grensstad Wit-Rusland / Polen) benaderd door een hem onbekend persoon die verzoeker heeft aangeboden om hem en zijn familie tot in België (Brussel) te brengen. Die persoon heeft verzoeker gegarandeerd dat dat niet het minste probleem zou opleveren. Verzoeker heeft geen enkele identiteitscontrole, controle van reisdocumenten of wat dan ook moeten ondergaan op de reis van Wit-Rusland tot in België. Verzoeker houdt geen enkele informatie achter over werkelijke reisroute, reisdoel of welke gebruikte documenten dan ook."

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker het volgende:

"Artikel 48/4 § 1 in de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: "(...)" Doordat het CGVS stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, Terwijl verzoeker, voor zover hij niet als vluchteling zou worden erkend, zich minstens in de voorwaarden bevindt om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Het is duidelijk dat verzoeker bij terugkeer naar Ingoesjetië gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (art. 3 EVRM) en ernstige bedreiging van zijn leven of de persoon van verzoeker als gevolg van een willekeurig geweld in Ingoesjetië, zonder dat de overheid in staat is afdoende bescherming te bieden. Mocht verzoeker bescherming kunnen genieten in Ingoesjetië dan had hij zijn land niet verlaten. In Ingoesjetië worden de mensenrechten faliekant geschonden. Men kan niet ontkennen dat verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt voor het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Ingoesjetië. Voor het overige verwijst verzoeker naar de feitelijke uiteenzetting hierboven en de stukken neergelegd in het kader van de asielaanvraag."

2.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober

2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. Waar verzoeker in zijn betoog een summier samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielfrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij onaannemelijk weinig op de hoogte is enerzijds over de onbekende Ingoesj die hij heeft verzorgd na een schietpartij in de buurt van zijn woning en anderzijds over de schietpartij en de personen die hierbij betrokken waren. Hij stelt dat het voor zich spreekt dat hij en zijn echtgenote hierover geen informatie wensten te vergaren, wetende dat dit hen enkel aan gevaar zou blootstellen en het feit dat zij zo vlug mogelijk de feiten proberen te vergeten. Verzoeker brengt ook een attest van zijn behandelend psychiater voor waaruit blijkt dat hij een posttraumatische stressstoornis heeft.

2.1.4. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan verwacht dat hij coherente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de feiten die de kern uitmaken van zijn vrees voor vervolging alsook dat hij op de hoogte is van verdere ontwikkelingen om de ernst en actualiteit van de vrees voor vervolging in zijn land van herkomst te kunnen inschatten. In casu heeft verzoeker verklaard dat zijn problemen zijn ontstaan nadat hij een onbekende Ingoesj heeft verzorgd bij hem thuis waarvoor hij zijn land is ontvlucht. Het feit dat verzoeker nauwelijks concrete informatie, zelfs geen naam of voornaam, kan geven over de Ingoesj die hij en zijn echtgenote hebben verzorgd, alsook dat hij nauwelijks informatie heeft over de schietpartij in de buurt van zijn woning en de personen die hierbij betrokken waren, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van zijn asielfrelaas. Deze persoon en dit feit staan immers in direct verband met de inval bij hem thuis en zijn arrestatie. De stelling dat hij en zijn echtgenote geen verdere informatie hebben verzameld, omdat zij de feiten zo vlug mogelijk wilden vergeten, is geen afdoende verklaring. Deze verklaring is evenmin een verantwoording voor het feit dat verzoeker en zijn echtgenote, gezien het belang ervan voor de ondersteuning van hun asielfrelaas, geen enkele poging ondernomen hebben om bijkomende informatie in te winnen vanuit België over de feiten die aan de grondslag liggen van hun asielfrelaas. Dit temeer verzoekers echtgenote heeft verklaard dat haar broer tot 2010 werkzaam is geweest bij de politie en daar waarschijnlijk nog vrienden had (Gehoorverslag CGVS vrouw, p. 4) en dus eventueel had gecontacteerd kunnen worden om meer informatie te bekomen over de voormelde feiten. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de ongelooftwaardigheid van zijn asielfrelaas op dit punt te weerleggen.

Inzake het medisch attest dat verzoeker heeft bijgebracht, wijst de Raad erop dat uit dit medisch attest niet blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een volledig en coherent relaas naar voor te brengen. Dit attest is derhalve geen verschoening voor verzoekers vage verklaringen. Waar verzoeker het medisch attest lijkt aan te halen om de waarachtigheid van zijn problemen in het land van herkomst te bewijzen, dient gesteld dat uit dit medisch attest geenszins afgeleid kan worden wat de oorzaak is van het ziektebeeld van verzoeker. Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waaraan de medische toestand van verzoeker te wijten is. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de

gezondheidstoestand doch kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden daarvan schetsen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het medisch attest vormt dan ook, in tegenstelling tot verzoekers bewering, geen voldoende bewijs voor zijn voorgehouden asielrelaas.

2.1.5. Waar verzoeker de bestreden beslissing citeert inzake de situatie in Ingoesjetië en stelt dat dit perfect het gevaar omschrijft dat hij loopt, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoeker betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van veiligheid en mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar deze algemene situatie niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

2.1.6. Inzake de reisroute en de gebruikte reis- en identiteitsdocumenten, is de Raad van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid dat hij zonder enig reisdocument de Europese Unie binnen gereisd zou kunnen zijn. Waar verzoeker stelt dat een onbekend persoon hem heeft aangeboden om hem en zijn familie vanuit Brest naar België te brengen en geen enkele identiteitscontrole heeft moeten ondergaan, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot herhalen van wat hij tijdens zijn asielverhoor heeft verklaard. Verzoeker slaagt er derhalve niet in om de vaststelling te ontkrachten dat het erg ongeloofwaardig is dat verzoeker en zijn familie zonder enig reisdocument vanuit Brest de Europese Unie zijn binnen geraakt en naar België zijn kunnen reizen zonder enige identiteitscontrole. De verwerende partij heeft dan ook niet onterecht besloten dat er een vermoeden ontstaat dat verzoeker zijn reisdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hen verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

2.1.7. Zoals hierboven vastgesteld, slaagt verzoeker er niet in om een plausibele verklaring te geven voor de ongeloofwaardigheden waarmee zijn asielrelaas is behept. De Raad bevestigt dan ook de pertinente motivering van de bestreden beslissing.

2.1.8. Waar verzoeker in het tweede onderdeel van zijn middel betoogt dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst naar artikel 3 EVRM, dient gesteld dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Zoals reeds hoger werd vastgesteld, is verzoeker zijn asielrelaas ongeloofwaardig. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat

van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht 2 zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Artikel 62 bepaalt het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.” Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993). Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende 7 “Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (RvSt. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr, 1996, 249). Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de het CGVS in casu werden geschonden. Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurige en volledig wijze motiveert. Het CGVS motiveert zijn redeneringen ofwel

helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering'. Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording. Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Ingoesjetië geen risico op ernstige schade zal lijden. Het zou trouwens niet ernstig zijn dergelijke bewering te doen, daar waar in Ingoesjetië willekeurige arrestaties, executies, eds... zege vieren, zonder dat de overheid in staat is om hieraan verandering te brengen en afdoende bescherming te bieden. Een eerlijke menswaardige behandeling is nog steeds ver te zoeken! De motivering van het CGVS is geen geldige motivering gezien het CGVS is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen. Het is dan ook duidelijk dat het CGVS geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat het CGVS haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. 8 De stereotiepe motivering van het CGVS is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Het gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen. Het is dan ook meer dan duidelijk dat het CGVS (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden hervormd. Dat het middel bijgevolg ernstig is"

2.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat uiteen te zetten hoe en in welke mate de bestreden beslissing artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na grondige studie van het asielrelaas van verzoeker, terecht geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en heeft hij de motieven hiertoe op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is, stelt de Raad nochtans vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers asielrelaas individueel heeft onderzocht en dat de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing betrekking hebben op verzoekers geval, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing een stereotiepe beslissing zou uitmaken. Met zijn kritiek gaat verzoeker volledig voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de bewijslast tracht om te keren door te stellen dat de commissaris-generaal niet bewijst dat hij bij een terugkeer naar Ingoesjetië geen risico op ernstige schade zal lopen, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast, zowel inzake de asielstatus als de subsidiaire beschermingsstatus, rust op de asielzoeker. Bovendien, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, heeft de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt noch voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus, een motivering die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en betoogt het volgende:

“Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de hervorming van de bovengenoemde beslissing van het CGVS. Doordat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staan tot het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.3.2. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij. De stelling dat uit een weigering van de asiel- of subsidiaire beschermingsstatus mogelijks een repatriëring kan volgen, doet geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat de beslissing tot weigering van een asielaanvraag geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna EVRM).

Verzoeker betoogt het volgende:

“Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat: “Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft

gesteld.” Artikel 3 bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, Artikel 5 bepaalt: “Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid.” Doordat het CGVS stelt dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierdoor worden ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid. Bij een terugkeer naar Ingoesjetië loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord of onderworpen aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen. Het is immers een algemeen bewezen feit dat in Ingoesjetië gewelddadige militaire willekeur zegeviert. Verzoeker kan bij een terugkeer naar Ingoesjetië onmogelijk de bescherming inroepen van de plaatselijke autoriteiten, gezien deze totaal niet in staat zijn om een einde te maken aan de gewelddadige willekeur en zelfs meewerken aan deze willekeur. Het CGVS stelt dat ook in fine op bladzijde 1 van zijn beslissing: “Hoewel het geweld niet eenduidig aan de ene of de andere partij kan toegeschreven worden, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk.” De bestreden beslissing van het CGVS werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Ingoesjetië zijn leven in gevaar. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.”

2.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat uiteen te zetten hoe en in welke mate hij artikel 9 EVRM geschonden acht door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad nogmaals dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar de vaststellingen in het eerste middel en de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 5 EVRM aanvoert dient gesteld dat dit artikel betrekking heeft op het recht op vrijheid en veiligheid. De voorwaarden inzake wettige vrijheidsberoving worden hierin opgesomd. Los van de vaststelling dat de Raad niet bevoegd is voor wat betreft beslissingen inzake vrijheidsberoving en de bestreden beslissing geenszins zo een maatregel uitmaakt, ziet de Raad niet in op welke wijze artikel 5 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden is. Waar verzoeker alludeert op het recht op veiligheid dient gesteld dat uit de bespreking hoger blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op pertinente gronden geconcludeerd heeft dat verzoeker niet in aanmerking komt noch voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER